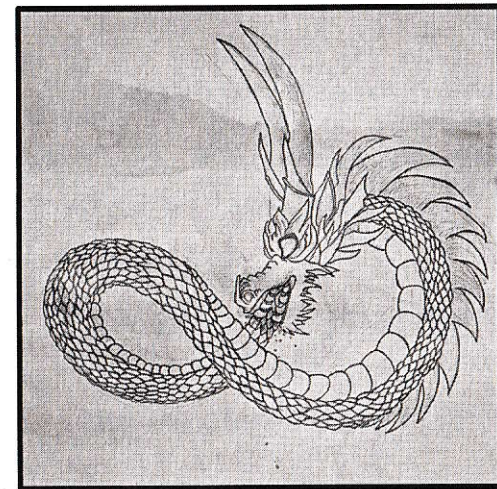

LBRIS

We know
books

TEODOR TĂBÎRCĂ

NUGAX

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Cuvântul autorului	9
I. Sperața moare ultima	11
II. Dansând cu diavolul	21
III. O promisiune paradigmatică	28
IV. Reîncarnare transcendențială	70
V. Ego nestrămutat	127
VI. Semne de furtună	165
VII. Nedreaptă-năbușire	210
VIII. Ofranda finală	273
IX. Cuspida palatină	334
X. Epilog	366
Glosar de personaje	374

Cuvântul autorului

Publicând prima mea carte, mi-am dorit să îți vorbesc puțin despre drumul care m-a adus până aici, înainte să pornești în aventura acestei povești. În ultimii ani, am trecut prin nenumărate provocări, atât profesionale, cât și personale. Aceste evenimente m-au forțat să îmi reanalizez viața și direcția pe care am ales-o.

M-am căsătorit la 20 de ani, iar la 23 am devenit tatăl unei fetițe minunate. Astfel, am dedicat mare parte din ultimii ani construirii unei fundații solide pentru familia mea. Pe parcurs, am realizat că alegerile pe care le făcusem poate nu erau suficiente pentru a asigura viitorul și stabilitatea pe care mi le imaginam. Așa că am început să fac schimbări – de la adoptarea unui stil de viață mai sănătos până la gestionarea mai atentă a emoțiilor, reacțiilor și deciziilor mele.

În acest context s-a reaprins pasiunea mea pentru scris. Am fost dintotdeauna fascinat de povești și de puterea lor de a mișca oameni și de a stârni emoții profunde. Inspirat de multiple forme de artă – de la cărți, filme și muzică până la seriale și benzi desenate – am simțit mereu nevoia să îmi spun propriile povești.

Și de-a lungul anilor, chiar asta am făcut. Prima poveste am scris-o când aveam doar 6 ani, iar *Nugax* este, de fapt, o versiune matură, revizuită și reimaginată a acelei încercări timpurii. Am continuat să scriu, fie poezie, fie proză, în diverse momente – fie pentru a-mi exprima frustrările și durerile, fie pentru a-mi regăsi echilibrul.

Au existat încercări de publicare și în trecut, însă – din cauze externe sau motive interioare – am ajuns la concluzia că nici eu, ca

ERIS | well books
autor, și nici scrierile mele nu erau încă pregătite pentru public.
Nu atunci.

Ajungem astfel în prezent, unde schimbările prin care am trecut mi-au oferit suficient timp și energie pentru a porni un nou proiect – iar scrisul părea alegerea ideală. La început nu știam prea multe, doar că aveam acest gând primordial în jurul căruia voiam să construiesc o poveste. Dar a prins contur repede: am ajuns să scriu între 4 și 5 ore pe zi, aproape zilnic. Cinci luni mai târziu, manuscrisul era complet.

Cred că merită menționat că tot ceea ce vei găsi în această carte – de la text la elementele grafice – reprezintă munca mea proprie (cu excepția copertei digitalizate – mulțumiri fratelui meu, **Vlad Tăbîrcă**, pentru ajutorul oferit, și tuturor prietenilor și membrilor familiei care au contribuit la corectura manuscrisului). Așadar, dacă observi ceva ce ar putea fi îmbunătățit, te încurajez să îmi scrii la tatnovels@gmail.com, pentru a-mi putea perfecționa meșteșugul.

Având scrisul ca pasiune intermitentă de când mă știu, îți pot spune cu încredere că aceasta este doar prima pagină dintr-un drum mai lung. Deja iau notițe pentru următoarele cărți și abia aștept să le dau viață.

Până atunci, însă, îți mulțumesc că ai ales să-i dai o șansă poveștii *Nugax* – sper să fie pe măsura așteptărilor.

P.S. Mulțumesc, **Bianca**, soția mea minunată și perfectă, pentru că mi-ai oferit timpul și spațiul necesare pentru a scrie această carte. Ești totul pentru mine! ♥

I. Speranța moare ultima

„Alo?”

Bărbatul își echilibra telefonul între umăr și ureche, punând cumpărăturile în plasă cu mâna liberă.

Kit era la cumpărături într-o după-amiază însorită de sâmbătă. Aproape de treizeci de ani, trăia singur, ducând o viață liniștită. Deși era apropiat de familie, relațiile sale în afara acesteia erau puține.

Golea teigheaua absent, absorbit de conversație.

„Da, așa este...” a răspuns, oprindu-se brusc.

Șocat, și-a coborât privirea în podea.

„Când... când s-a întâmplat asta?” a întrebat, cu vocea încordată.

Dintr-odată, a decis că discuția nu mai avea niciun rost. Și-a îndesat în plasă alimentele rămase, a scos bani din buzunar și a ieșit grăbit din magazin, fără să mai ia restul.

∞ ∞ ∞

Apusul sângieru învăluia totul în umbră, fără a oferi nicio frumusețe. Deși nevinovat, contextul i-a distorsionat strălucirea, aruncând o tentă morbidă peste ceea ce ar fi putut fi altfel o scenă liniștită.

Mulțimea îmbrăcată în negru urmărea slujba în tăcere, nesigură de cum să se comporte. O liniște apăsătoare plutea peste capetele plecate

și umerii scuturați de plâns, fiecare suflet consumându-și durerea în intimitatea propriei ființe. books

„Ne-am adunat astăzi aici...” a început preotul, adresând sumbrul eveniment ce i-a adus împreună. Privea capetele plecate cu o empatie profundă, afișând un calm menit să ofere mângâiere celor aflați în suferință.

Kit stătea în fața mormântului gol, ținând de mână o femeie slabă, cu un aspect fragil. Amândoi își țineau ochii plecați, plini de lacrimi.

„...nedrept și neașteptat, sfârșitul lor...” azeau printre gânduri, nereușind să urmărească discursul părintelui.

Kit a strâns mâna surorii sale, un gust amar invadându-i gâtul.

Cum s-a intamplat asta?

Părinții lui erau prea tineri să moară, stingându-se într-un accident tragic de mașină. Absența lor îl apăsa ca o rană deschisă, bruscă și profund nedreaptă.

De ce? În numele lui Dumnezeu, de ce a trebuit să se întâmple asta?

Kit nu fusese niciodată sigur de existența lui Dumnezeu sau a vieții de apoi. Dacă ar fi existat, ar fi putut găsi consolare imaginându-și părinții într-un loc mai bun. Însă, chiar și atunci, avea această garanție?

Dacă se presupune că toți sunt egali în ochii lui Dumnezeu, de ce stau astfel lucrurile? Iar dacă nu sunt, de ce este așa?

Kit se străduia, îndurerat, să găsească un răspuns, fără succes.

Dintr-o dată, slăbi strânsoarea tensionată a palmei, amintindu-și de boala surorii sale, care a lăsat-o sensibilă și fragilă.

De ce ne pui la încercare, Doamne? se întrebă, conștient că nimeni nu îi va răspunde. Care este rostul tuturor acestor lucruri?

Căuta cu disperare un scop, un motiv pentru a îndura – dar suferința lumii îi părea crudă și arbitrară.

Chiar îți suntem într-atât de îndatorați pentru păcatele strămoșilor noștri? Este justiția Ta cu adevărat corectă și dreaptă, pedepsind o greșeală născută din inconștiență? Atât de mult încât nenumărate generații continuă să plătească pentru ea, milenii mai târziu?

Și dacă este cu adevărat așa... cuteză, neliniștit de propriile gânduri...*ești chiar atât de bun și milostiv pe cât se spune?*

Privirea îi alunecă în bezna mormântului gol, inima fiindu-i grea, înțepătoare.

Ești măcar acolo?

∞ ∞ ∞

Corpul, acum rece, zăcea inert pe patul de spital, fără să dea vreun semn că ar mai mișca vreodată. Ochii săi ar fi continuat să privească sfredelitor în tavan, dacă nu ar fi fost închiși de cel care a tot vegheat asupra-i.

Kit stătea aproape la fel de nemișcat alături, cu umerii încovoiați și privirea goală, epuizat emoțional. Durerea din ultima perioadă îl amorțise, blocându-i capacitatea de a suferi – sau, cel puțin, de a o face conștient.

Ploaia bătea ușor în fereastră, aruncând umbre ce se plimbau prin cameră, fără ca vreuna din ele să conteze sau să-l emoționeze în vreun fel.

Sora lui luptase aproape întreaga viața cu o boală teribilă, de multe ori părând că se vindecă, doar pentru ca, la scurt timp după, suferința să revină. Familia ei, investind în toate tratamentele posibile – fie ele standard sau experimentale – găsea mereu motive de speranță.

Însă, cu cât luptau mai mult, cu atât șansele de supraviețuire păreau să se diminueze.

A profesat ca educatoare de grădiniță, dedicându-se cu pasiune copiilor, oferindu-le un început de viață calduros și constructiv – cu atât mai mult cu cât ea însăși nu putea avea copii. Această realitate îl dureau profund pe Kit, considerând-o mereu un suflet aparte, unul dintre cele mai potrivite pentru a fi părinte.

Totuși, așa cum se întâmplă adesea cu sufletele blânde, traseul ei nu a fost nici pe departe ușor. În cele din urmă, după o viață plină de lupte și adversități, Elke a avut parte de o moarte prematură – o răsplată dură și nedreaptă pentru o viață trăită în slujba celorlalți.

Dar ar fi absurd să ne așteptăm ca vieții – sau universului – să îi pese, mai ales de simpli indivizi.

Aceasta este lumea pe care Dumnezeu a abandonat-o. și-a spus Kit, gândindu-se la fraza pe care o întâlnește adesea pe internet – o încercare de a raționaliza haosul și lipsa de sens.

A înțeles încă de mic că moartea face parte din viață, dar nimic din asta nu-i diminuă durerea pierderii celor pe care îi iubea. Acum, nu mai era nimeni pe care să-l îmbrățișeze, nimeni căruia să-i pese de el.

Se simțea atât... atât de singur.

Ce scop i-a mai rămas? Ce sens avea acum viața lui? Pentru ce mai trăia?

∞ ∞ ∞

„Îmi pare rău, Kit. Știi că ai trecut prin multe în ultima perioadă, dar motivele s-au adunat. Pe de o parte, vorbim de absențele tale frecvente; pe de alta, ai devenit demotivat, iar munca ta a fost, ei bine... mai puțin calitativă.” i-a spus managerul, foindu-se

inconfortabil în scaun. „Bine, nu e doar asta... Compania se află într-o situație dificilă și am fost nevoiți să recurgem la reduceri de personal. Deși nu-mi face plăcere să spun asta, dintr-o perspectivă obiectivă, tu te potrivești cel mai bine profilului. Alții au fost pur și simplu mai performanți în ultima perioadă. Îmi pare rău, dar va trebui să te concediem.” încheie, coborând privirea și evitând involuntar ochii lui Kit.

Kit stătea în picioare, ascultând fără să miște un mușchi, prins între surprindere, dezamăgire și amorțeala persistentă care părea să fi devenit o parte definitivă a vieții sale. După tot ce a îndurat, acum își pierdea și slujba. Se simțea ca și cum lumea era hotărâtă să-l doboare, împingându-l tot mai aproape de abandon.

Nu se putea abține să nu se întrebe ce altceva ar mai fi putut merge prost. Înurmântarea părinților și a surorii nu fusese deloc ieftină și, neavând nicio garanție financiară pe care să se bazeze, a trebuit să se descurce singur. Toți trei au locuit în chirie, lăsându-l fără proprietăți de vândut sau bunuri care să-i ușureze povara. Deși banii erau ultima dintre preocupările sale, situația i se părea ca o ultimă insultă – cireașa de pe tortul amar pe care soarta părea hotărâtă să i-l servească.

„Mă tem că va trebui să eliberezi biroul până la sfârșitul zilei. Toate cele bune!” a încheiat discuția fostul său manager, semnalând sfârșitul relației lor profesionale. „De fapt, îți poți lua liber restul zilei. Nu-ți face griji – e plătită. Măcar atât pot să fac.»

Fără un cuvânt, Kit s-a întors și s-a îndreptat spre biroul său. Nu avea multe de adunat – doar câteva obiecte personale pe care voia să le ducă acasă.

La scurt timp după, s-a oprit în fața ușii, realizând că aceasta ar putea fi ultima oară când va mai vedea biroul sau colegii săi.

A rămas nemișcat o clipă, privind în jur, dorind să admire locul în care își petrecuse ultimii cinci ani din viață. Nu se așteptase să simtă

asta, dar știa că îi va lipsi – una dintre ultimele conexiuni cu ceea ce fusese, până de curând, viața lui.

Zgomotul familiar al echipamentelor de birou și murmurul scăzut al conversațiilor îl înconjurau. Mirosul de cafea stătută și cel subtil de toner pluteau în aer. Luminile fluorescente pâlpâiau ușor, aruncând o strălucire aspră și sterilă peste rândurile de birouri.

Privind sala, noua lui realitate – anunțul neașteptat, concedierea – i-a strâns inima. Era lăsat în urmă, abandonat încă o dată, într-un alt aspect al vieții sale. Tot ceea ce îi era drag sau măcar familiar se îndepărta.

A închis ochii și a întors capul doar pentru a-i deschide din nou, concentrându-se asupra ușii. Cu lucrurile la piept, respiră adânc și se îndreptă spre ieșire. Era timpul să plece, să-și ia un ultim rămas-bun de la acest loc.

∞ ∞ ∞

Kit nu avea mașină. Ar fi putut lua metroul sau autobuzul până acasă, dar, după tot ce îndurase în ultimele zile, se simțea epuizat, rănit. Prefera să păstreze distanța față de ceilalți și, dacă era posibil, să aibă parte de intimitate pe drumul spre casă.

Așa că a decis să meargă pe jos, indiferent cât timp i-ar fi luat. La urma urmei, unde se grăbea? Nicăieri. Plimbarea lungă i-ar fi dat timp să proceseze lucrurile, să se împace cu unele dintre ele și – de ce nu? – să uite. Să alunece și mai adânc în amorțeala reconfortantă care părea să-l definească din ce în ce mai mult.

Cu inima grea și mintea încețoșată, a pornit la drum, fără să mai acorde nicio atenție lumii.

Mamă, tată – chiar sper că există un rai în care v-ați găsit pacea. Elke, îmi doresc asta cel mai mult pentru tine. Dar dacă Dumnezeu există, dacă tot ce se spune despre El este adevărat... nu mai sunt atât de sigur. Mă străduiesc să-i înțeleg raționamentul, însă tot ceea ce percep este un nivel de indiferență – o răceală – față de noi, cei mai puțin norocoși. V-ar trata El bine acolo sus? V-ar oferi consolarea, liniștea și pacea pe care le meritați atât de mult?

Soarele începea să apună peste oraș, aruncând umbre lungi ce se întindeau de-a lungul peisajului urban, adâncite de labirintul de clădiri impunătoare prin care trecea Kit.

Cine știe? Poate că ar fi mai bine dacă Dumnezeu și raiul nu ar exista, până la urmă. Poate că adevărata pace de care aveți nevoie este o liniște eternă. Nimeni care să te judece, nimeni care să-ți cântărească acțiunile, nimeni care să te tragă la răspundere – de bine sau de rău. Doar o liniște profundă, fără sfârșit.

Pierdut în gânduri, Kit nu observă figura dubioasă care începuse să-l urmărească de câteva străzi. Nu și-a dat seama nici când, el însuși, a pornit pe niște străduțe lăturalnice și izolate. La urma urmei, nici nu-i păsa – abia găsea motivația să continue să meargă, darămite să fie atent pe unde.

Astfel, în această ceață mentală, atacatorul l-a ajuns ușor din urmă și i-a pus cuțitul la gât.

„Oprește-te!” îi ordonă. Kit, având mâinile ocupate cu lucrurile luate de la birou, se afla într-o poziție dezavantajoasă – o confruntare era aproape imposibilă.

„Nu trebuie să te întorci.” continuă tâlharul. „Și ai face bine să-ți îți gura închisă!” insinuând consecințe nefaste în caz contrar.

Redevenind prezent, Kit a început să-și conștientizeze împrejurimile. Strada pe care se afla nu îi era familiară, dar simțea că

era aproape de casă. Dacă lucrurile mergeau prost, avea cel puțin o șansă să ajungă la siguranța relativă oferită de blocul lui.

„De ce nu lași chestiile alea jos? Încetșor! Și nu face mișcări bruște dacă vrei să pleci de aici întreg...” îl sfătui infractorul.

„Așa.” continuă acesta, relativ satisfăcut, văzând cum Kit îi urmează instrucțiunile. Îl apucă bine de ceafă și coborî cuțitul de la gât până între coaste, unde vârful lamei apăsa delicat.

„Acum golește-ți buzunarele. Și nu-mi da rahaturi, ai înțeles?”

Kit abia dacă remarcase cuțitul la început, tăișul ascuțit amestecându-se cu durerea constantă ce devenise parte din el. Mintea părea să se retragă undeva departe, iar corpul îi înghețase în amorțeala familiară care nu-i mai dădea pace. Dar, pe măsură ce vocea tâlharului persista, indignarea începea să-l anime, o scânteie aprigă luând viață în interiorul lui. Fiecare lovitură nedreaptă pe care i-o dăduse viața, fiecare insultă, fiecare pierdere – toate bolboroseau și ieșeau la suprafață, disperarea transformându-se încet, dar sigur, într-o furie pe care nu o mai simțise vreodată.

Agresorul simți cum ceafa lui Kit se încorda pe măsură ce era cuprins de furie, pregătindu-se pentru ce era mai rău, și spuse:

„Nu fi prost, nebunule! Aș prefera să te las întreg, dacă știi ce zic.”

Abordarea glumeață, superficială a banditului, încrezător în poziția sa, cu lama îndreptată spre cutia toracică a victimei, nu conta pentru Kit, care nu mai gândea limpede, tot mai orbit de furie. Respirația i se înțețea și devenea greoaie sub presiunea emoțiilor care îi învăluiau mintea.

Într-o izbucnire instinctivă, pur emoțională, și-a aruncat cotul în spate, încercând să lovească atacatorul. Din păcate, acesta se dovedi mult mai experimentat și pregătit decât ar fi putut fi el vreodată.

Lovitura și-a ratat ținta, agresorul ferindu-se cu ușurință – dar nu înainte de a-i înfige cuțitul adânc între coaste.

„Idiotul dracului!” l-a admonestat, în timp ce Kit cădea în genunchi, rănit.

O durere ascuțită, pătrunzătoare i-a explodat în corp, în momentul în care lama i-a pătruns coastele. O senzație ca de arsură s-a răspândit rapid, lăsându-l fără suflare. Fiecare bătaie a inimii îi trimitea valuri de agonie chinuitoare prin trup, acaparându-l complet. Cuprins de șoc, o transpirație rece i-a invadat pielea, în timp ce încerca, fără succes, să înțeleagă gravitatea propriei răni. Totul părea să se estompeze într-o ceață sufocantă de durere și panică.

Nu a avut prezența de spirit să observe cum agresorul a fugit cu bunurile sale și nici inspirația de a chema o ambulanță. Oricum, nu și-ar fi permis un astfel de serviciu, nici dacă ar fi vrut.

Fiecare pas lăsa în urmă o pată roșiatică pe asfalt, iar singurul lucru la care se putea gândi era că, dacă ar fi murit, și-ar fi dorit să fie în patul lui, departe de indiferența rece a străzii. Determinarea i se subrezea cu fiecare puls de durere, corpul țipând să se oprească, dar ceva – o ultimă segnetă de sfidare – îl împingea să continue, să reziste încă puțin.

Cu acest gând în minte, începu să se târască spre blocul său. Străzile pustii răsunau de ecourile respirațiilor sale chinuite, fiecare pas trăgându-l mai adânc în umbrele felinarelor pâlpâitoare, martori tăcuți ai efortului agonic depus. Mișcările îi păreau goale în liniștea dezolantă din jur, de parcă orașul însuși ar fi închis ochii la lupta pe care o ducea.

Scara blocului, la care abia reușise să ajungă, era la fel de goală și tăcută. S-a târât spre lift și a reușit, cu dificultate, să-l manevreze pentru a urca la nivelul potrivit.

Ajuns la etajul său, se prăbuși, apoi își adună ultimele forțe ca să parcurgă holul până la ușa apartamentului. A găsit cu greu suficientă putere pentru a se ridica să își deschidă locuința. Când cheia s-a răsucit, în sfârșit, în broască și clanța a cedat, se prăvăli dincolo de prag, epuizat și învins.

Cu un efort chinuitor, s-a tras pe pat, simțindu-și membrele reci și grele, corpul amorțit, incapabil să mai perceapă altceva decât pulsațiile puternice care îl țintuiau într-o durere constantă. S-a strâns într-un ghem, apăsându-și rana, în timp ce tremurul necontrolat îi zguduia trupul, fiecare tresărire secătându-l de căldură.

Plângând, copleșit de durere, își pierde cunoștința.

II. Dansând cu diavolul

Kit s-a trezit brusc, transpirat și confuz, inima zvâcnindu-i nebunește.

Ce se întâmplă?! se întrebă, privind în jur.

Se afla în dormitorul său, dar contururile camerei abia se distingeau. O lumină slabă se strecura pe undeva – de la lună? Un felinar? Nu-și putea da seama. Privind mai atent, realizează că, de fapt, fereastra era cufundată în întuneric, incapabilă să lase vreo rază să pătrundă.

„*Bună, Kit!*” a răsunat o voce polifonică, spintecând liniștea ca o lamă.

Se uită frenetic în jur, căutând sursa, inima zvâcnindu-i de adrenalină. Își ținu respirația, dar umbrele nu îi ofereau niciun răspuns.

„*Aici!*” strigă vocea, mai aproape, din spate. S-a smucit, dar întunericul a rămas dens și impenetrabil. A întins mâna, pipăind pernele și peretele, însă nu a descoperit nimic nelalocul lui.

O transpirație rece îi alunecă pe ceafă, în timp ce confuzia și teama puneau stăpânire pe minte.

„*Nu te teme, micuțule Kit!*” l-a sfătuit glasul nefiresc, îngrozindu-l parcă și mai tare. Uneori reușea să-i localizeze sursa, alteori aceasta părea doar să... fie, fără o origine clară sau înțeleasă.

„*Cine ești?*” strigă speriat, surprins de propria voce și de felul în care aceasta îi trăda emoțiile. Și-a dres glasul, căutând aproape disperat cu privirea prin cameră, încercând să înțeleagă ce se petrece.